

ಮಹಾವೃಕ್ಷ ಮಾತನಾಡಲಿದೆ...

ಕಂನಾಡಿಗಾ ನಾರಾಯಣ ಅವರ ಹೊಸ ಧಾರಾವಾಹಿ

ಇದು ಒಂದು ಮರದ ಕಥೆ. ಮಹಾವೃಕ್ಷದ ಕಥೆ. ಹಲವು ಶತಮಾನಗಳಿಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾದ ಈ ಮಹಾವೃಕ್ಷದ ಕೊಂಬೆರೊಂಬೆಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಲೋಕದ ಚರಿತ್ರೆ, ವರ್ತಮಾನಗಳಿವೆ. ಪರಿಸರದ ಕಥೆಯನ್ನು ಒರೆಯುತ್ತ, ಆ ಕಥನದೊಂದಿಗೆ ಮನುಷ್ಯನ ಕಥೆಯನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಕೊಡುವ ಮರದ ಸ್ವಗತ, ನಮ್ಮದೆಯೊಳಗಿಲ್ಲೋ ಕ್ಷೀಣವಾಗಿ ಚೀರುತ್ತಿರುವ ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಿಯ ಪಿಸುಗುಟ್ಟುವಿಕೆಯೂ ಆಗಿದೆ.

'ಕಾಂಡ', 'ದ್ವಾಪರ' ಕಾದಂಬರಿಗಳ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡ ಕಾದಂಬರಿಲೋಕಕ್ಕೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಕೊಡುಗೆ ನೀಡಿರುವ ಕಾದಂಬರಿಕಾರ-ಕಥೆಗಾರ ಕಂನಾಡಿಗಾ ನಾರಾಯಣ, ಪ್ರಕೃತಿ ಮತ್ತು ಮನುಷ್ಯಪ್ರಕೃತಿಗಳ ನಡುವಣ ಸಂಬಂಧಗಳ ಸೂಕ್ಷ್ಮವನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಶೋಧಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿರುವ ವಿಶಿಷ್ಟ ಬರಹಗಾರ. ಅವರ ಆ ಶೋಧದ ಮುಂದುವರಿದ ಭಾಗವಾದ 'ಮಹಾವೃಕ್ಷ' ಕಾದಂಬರಿ, ಮುಂದಿನ ಸಂಚಿಕೆಯಿಂದ ಧಾರಾವಾಹಿಯಾಗಿ ಆರಂಭ.

'ಮಹಾವೃಕ್ಷ'ದ ನೆರಳಲ್ಲಿ ಕೂತು ಮಹಾಕಥೆಗೆ ಓಗೊಡಲು ಸಹೃದಯರಿಗೆಲ್ಲ ಸ್ವಾಗತ.

ಮುಂದಿನವಾರ ಆರಂಭ...

ಬದುವಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ವಿದ್ಯುತ್ ಕಂಬಗಳು ಸಾಲಾಗಿ ನಿಂತಿರುವ ರಸ್ತೆಯಿದೆ. ಬೆಳಕು ಹರಿದಾಗ ನಾನು ಮನೆ ತಲುಪಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಮನೆಯೇ? ನನಗೇನು ಹಕ್ಕಿದೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳಲು? ಮನೆಗೆ ದೊಡ್ಡ ವಾರ್ಷಿಕವೇನೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ಮನೆಯನ್ನು ದುರಸ್ತಿಗೊಳಿಸಬೇಕಾದ ನಾನು ಮನೆ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿದ್ದೆ!

ಹೊರಗೆ ಅಮ್ಮ ಗುಡಿಸುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡಾಗ ನನಗೆ ತುಸು ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ನರೆತ ಬೆಳ್ಳಿ ತಲೆಗೂಡಲಿಗೆ ಸೂರ್ಯಕಿರಣಗಳು ಬಿದ್ದು ಫಳಫಳಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಅಮ್ಮನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತೆ. ಒಂದು ಮೂಲೆಗೆ ಹೋದ ಅಮ್ಮ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದಾಗ ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡರು. ಒಂದು ತಾಯಿಗೆ ಮಗನನ್ನು ಗುರುತಿಸದಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಪೊರಕೆಯನ್ನು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿ ಕೈಗಳೆರಡನ್ನು ಮಂಡಿಗೆ ಒರಿಸಿ ಅಮ್ಮ ಓಡಿ ಬಂದು ನನ್ನ ಕೈಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದರು. ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಕೊಡಲು ನನ್ನಲ್ಲೇನೂ ಇಲ್ಲವೆಂಬ ತಪ್ಪಿತಸ್ಥ ಮನೋಭಾವ ಕಾಡತೊಡಗಿತು. ನಾನು ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟೆ. ಅಮ್ಮನ ಎತ್ತರ ಕಡಿಮೆಯಾದಂತೆನಿಸಿತು. ಮೇಲಕ್ಕೆ ನೋಡಿ ನನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ಸವರುತ್ತಿದ್ದರು ಅಮ್ಮ.

ಒಳಗಿನಿಂದ ಉಮಿಕ್ಕಿರಿ (ಭತ್ತದ ಹೊಟ್ಟನ್ನು ಸುಟ್ಟು, ಹಲ್ಲುಹಲ್ಲು ಬಳಸುವ ಕಪ್ಪು ಪುಡಿ) ಮತ್ತು ಈರ್ಕಲಿ (ತೆಂಗಿನ ಸೋಗೆಯ ನಡುವೆ ಇರುವ ಗಟ್ಟಿಯಾದ ಹಸಿಕಡ್ಡಿ. ನಾಲಗೆ ತಿಕ್ಕಲು ಬಳಸುತ್ತಾರೆ) ಹಿಡಿದು ಬಂದ ಅಪ್ಪ ಆ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ಕಂಡರು. ಅಪ್ಪನ ಎದೆಯ ಕೂದಲುಗಳಲ್ಲೂ, ಬೋಡಾದ ತಲೆಯಲ್ಲೂ ಮುಪ್ಪು ಮಡುಗಟ್ಟಿ

ನಿಂತಿತ್ತು. ಅಪ್ಪನ ಅರಳಿದ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಅವ್ಯಕ್ತ ದೀಪ ಧಾಳಾಗಿ ಉರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಉಮಿಕ್ಕಿರಿ ಮತ್ತು ಈರ್ಕಲಿಯನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಒಗೆದು ಎರಡು ಕೈಗಳನ್ನು ಪರಸ್ಪರ ಬಡಿದು ಉಮಿಕ್ಕಿರಿಯ ಅವಶೇಷವನ್ನು ಉದುರಿಸಿ ತರಾತುರಿಯಿಂದ ಓಡಿಬಂದರು.

ನನ್ನ ಉಡುಪು, ದಣಿದ ಭಾವ, ಬಟ್ಟೆಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುವ ಮುಳ್ಳುಗಿಡಗಳು ಬೀಜಗಳು ಅವರನ್ನು ಅಚ್ಚರಿಸಿಗೊಳಿಸಿರಬೇಕು. ಅಪ್ಪನ ಬಟ್ಟೆಯ ಒರಗುಕುರ್ಚಿಯ ಮುಂದಿರುವ ಮೆಟ್ಟಲುಗಳ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ದಣಿವಾರಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ಗೋಡೆಗೊರಗಿ ಕುಳಿತು ನನ್ನನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿದರು. ಅಪ್ಪ ಮತ್ತು ಅಮ್ಮನ ಮುಖಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಡುಬಿನ ತುಂಬಾ ಕಲೆಗಳಿದ್ದವು. ಆಗ ಅಪ್ಪನಿಗಾಗಿ ತುಪ್ಪ ಬಿಸಿದ ಕಟ್ಟನ್ ಕಾಫಿಯೊಂದಿಗೆ ತಂಗಿ ಹೊರ ಬಂದಳು. ಅಪ್ಪ ಅದನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡುವಂತೆ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದರು. ನನ್ನನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದ್ದರೂ ತಂಗಿ ಕಾಫಿಯನ್ನು ನನ್ನತ್ತ ಚಾಚಿದಳು. ಕಟ್ಟನ್ ಕಾಫಿಯ (ಹಾಲು ಹಾಕದ ಕಾಫಿ) ಮೇಲೆ ಹರಡುತ್ತಿರುವ ತುಪ್ಪದ ಸಣ್ಣ ವೃತ್ತಗಳು ಅವಳ ಮುಖದಲ್ಲಿತ್ತು.

ತುಪ್ಪು ಬಿಸಿದ ಬೆಲ್ಲದ ಕಾಫಿ ನನ್ನನ್ನು ಮರಳಿ ಕರೆಯಿತು. ಅದರ ಸವಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಯತೊಡಗಿತು. ಅದನ್ನು ಒರೆಸಲು ಯಾರೂ ಮುಂದೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಅಳಲಿ ಎಂದು ಅವರು ಭಾವಿಸಿರಬೇಕು. ಕಾಫಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸಿಡುಬಿನ ಕಲೆಗಳನ್ನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಾನು ಒಳಸೇರಿಸಿದೆ. ತಂಗಿಯ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಎದ್ದ

ಪ್ರಕಾಶವನ್ನು ನಾನು ಗುರುತಿಸಿದೆ. ಅವಳ ಕಣ್ಣು ಮತ್ತು ಬಾಯಿ ತೆರದೇ ಇದ್ದವು.

ಆಗ ಒಂದು ಆಡಿನ ಮರಿ ಹಾಗೂ ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಒಂದು ಆಡೂ ಅಳಹತ್ತಿತು. ಅಪ್ಪ ಪುನಃ ಉಮಿಕ್ಕಿರಿಯಿಂದ ಹಲ್ಲುಜ್ಜತೊಡಗಿದರು. ಹಿತ್ತಾಳೆಯ ಗಿಂಡಿಯೊಂದಿಗೆ ಅಂಗಳದ ಅಂಚಿಗೆ ಬಂದು ದಾಸವಾಳದ ಬುಡಕ್ಕೆ ಬಾಯಿಯನ್ನು ಕಲುಕಲು ಮುಕ್ಕಳಿಸಿ ತುಪ್ಪಿದರು. ಕಿವಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿದ ಈರ್ಕಲಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ದೊಡ್ಡ ಸದ್ದಿನೊಂದಿಗೆ ನಾಲಗೆಯನ್ನು ತಿಕ್ಕಿದರು. ಗಿಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದ ನೀರನ್ನು ದಪ್ಪನೆಯ ಕಾಂಡಗಳಿರುವ ಗುಲಾಬಿಯ ಗಿಡಗಳ ಬುಡಕ್ಕೆ ಸುರಿದರು.

ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಬಟ್ಟೆಗಳು ನನ್ನ ಏರ್ಪಾಟಿನಲ್ಲಿತ್ತು. ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಿಸಿ ಲುಂಗಿ ಉಟ್ಟು, ಹಲ್ಲುಜ್ಜುವಾಗ, ಅಡುಗೆ ಮನೆಯಿಂದ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಅರಂದು, ಬಾಲವಿರುವ ಹಿತ್ತಾಳೆಯ ಗುಂಡಗಿನ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಸುರಿದು, ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ದೋಸೆ ಕೊಬ್ಬರಿ ಎಣ್ಣೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಸಿಯಾಗುವ ಘಮಲು ತೇಲಿ ಬಂತು.

ದೋಸೆಗೆ ನಂಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಹುಳಿಯಿಲ್ಲದ ಕೆಂಪು ಮೆಣಸಿನ ಚಟ್ಟಿ, ಚಟ್ಟಿ ಇಲ್ಲದೆಯೇ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ದೋಸೆಗಳನ್ನು ಒಳಸೇರಿಸಿದೆ. ಆಡಿನ ಹಾಲು ಬೆರೆಸಿದ ಬಿಸಿಬಿಸಿ ಚಹಾ ಕುಡಿದೆ. ಅಮ್ಮ ಪುನಃ ಬಿಸಿ ದೋಸೆ ಬಡಿಸಿದರು. ಆಸೆಬುರುಕನಂತೆ ಅದನ್ನು ತಟ್ಟೆಗೆ ಹಾಕಿಸಿಕೊಂಡು ತಿನ್ನುವುದನ್ನು ಅಪ್ಪ ಮತ್ತು ತಂಗಿ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ದಿಟ್ಟಿಸಿದರು.

(ಮುಗಿಯಿತು)

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ: feedback@sudha.co.in